

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 22.

Sjette Session.

35te Møde.

Torsdagen den 15de Februar.

(Fortf.)

Rosenkrantz: Jeg skal ikke søge at forlænge Discussionen med flere Bemærkninger, denne Sag betræffende, men jeg troer mig dog foranlediget til den Bemærkning, at min endelige Afstemning i denne Sag vil være temmelig uafhængig af de Udtalelser, der ere fremførte navnlig med Hensyn til Litra A., og jeg kan vel saaledes samstemme med de Udtryk, som der ere fremsatte, men uden derfor at være i Cet og Alt enig i de enkelte, her stete Udtalelser.

Finantsministeren: De sidste Bemærkninger, som fra flere ærede Talere ere gjorte, finder jeg mig ikke foranlediget til for Diezbliffet at gaae nærmere ind paa, idet jeg troer i saa Henseende at burde ganske henstille til Thinget, hvad det maatte finde rettest. Ved hvad der tidligere blev udtalt fra min Side har jeg, som jeg troer, tydelig lagt for Dagen, at det kun var opfordret og i sig selv ugierne, at jeg overhovedet indlod mig paa den almindelige Discussion, med Hensyn til hvis Udbytte jeg ikke nærer saa store Forhaabninger, som den ærede Ordfører udtalte; jeg har derfor heller ikke strax villet besvare de Ptringer, som mine sidste Bemærkninger fremkaldte, og skal ikke nu gaae ind paa en Fornyelse af de Spørgsmaal, som ere bragte paa Bane. For at forebygge enhver Misforstaaelse, skal jeg blot endnu tillade mig at fremhæve, at jeg fra mit Standpunkt kun kan erkjende, at der ved Behandlingen af denne Sag foreligger den Opgave, at undersøge, om det aflagte Regnskab

er rigtigt eller ikke. Hvis man kommer til det Resultat, at Regnskabet er rigtigt, saa er Sagen jo dermed forbi. Skulde man derimod med Hensyn til noget Punkt i dette eller fremtidige Regnskaber komme til den Erkjendelse, at der var Overstridelser, uhjemlede Udgifter opførte, som man ikke kunde lade passere, saa er det egentlig først, at det Spørgsmaal med Nødvendighed opstaaer, hvad Betydningen er af en saadan Underkjendelse fra Rigsdagens Side. Det Tidspunkt, hvor en saadan beklagelig Uovereensstemmelse mellem Rigsdagen og Regjeringen skulde fremstaae, haaber jeg jo ikke nogenstunde vil indtræde. Jeg finder det derfor uhenigtsmæssigt nu at fremkalde en Discussion, som dog Intet kunde afgjøre om, hvad der vil blive antaget saavel fra Regjeringens som fra Rigsdagens Side. Men jeg maa blot bestemt forvare mig imod, at det nogenstunde af denne eller en anden Regjering skulde være erkjendt — eller, jeg tør sige, vil blive erkjendt — at den simple og naturlige Følge af, at saadanne Overstridelser decreteres til Ansvar, skulde være den, at den vedkommende Minister skulde erstatte det Beløb, hvormed Bevillingen var overskreden. Hvisken anden Betydning Rigsdagens Beslutning kan og maa faae, skal jeg ikke her indlade mig paa. Naar man iøvrigt har udtalt, at Finantsministerens Fortolkning ikke havde mere Betydning, med Hensyn til en vis Lovs Anvendelse, end Rigsdagens, men at den kunde være den urigtige, medens Rigsdagens var den rigtige, saa har det naturligviis aldrig været min Mening, at ville benægte dette. Hvisken Fortolkning, der i og for sig er den rette, vil jo i hvert enkelt Tilfælde afhænge af de Grunde, hvorpaa en sliq Fortolkning støtter sig. Men der er Cet, som ikke maa oversees, og det er, at, for saa